

Putyin: A mai nyugati mocskos civilizáció felülmúlja az ókori Róma züllött társadalmát

Vlagyimir Putyin a közelmúltban fejtette ki nézeteit arról az euro-atlanti határról, amely a keresztény európai gyökeket határárt próbálja ezoterikus megközelítéssel kelet felé tolni.

Az orosz miniszterelnök szerint a kereszténység bölcsője az Atlanti-óceántól az Uralig terjed – ahogy ezt de Gaulle is kijelentette. Mostanra azonban, a hagyományokban bővelkedő, büszke kontinens teljesen átforgatta és felforgatta több ezer éves kultúráját.

Sötét erők dolgoznak a jelenlegi modern euro-atlanti világban, amely térben és időben egyaránt pusztít. Putyin így fogalmazott: *Ezt a világot olyan sátáni erők irányítják, amelyek elkötelezett hívei a kereszténységnek.* Ebben a kultúrában Lady Gaga, az Android, Tim Burton, stb. képviselik az értéket, lesöpörve Mozart, vagy Tolsztoj által teremtett kultúrát.

Ez az új nyugati világ a kereszténység álarcá mögött, a fehér emberek nyakába zúdítt minden rosszat, az új pápa pedig hátat fordítva a heteroszexualitásnak, szemet huny a homoszexualitás növekvő térnyerése felett. Nem tesz különbséget jó és rossz között, átlép az ősi nyugati keresztény hagyományokon.

A keresztény nyugat jelenleg egy olyan koncepciót vázolt fel, amely befogadja az orosz ortodox lelkeket és az egész birodalmat, amely valamiféle kegy gyakorlása a volt Szovjetunió múltjának eltörléséért.

Az euro-atlanti civilizáció három nagyhatalma – az Egyesült Államok (amely leginkább a mátrixra hasonlít, legkevésbé sem nemzetállamra), Anglia (intellektuálisan a legveszélyesebb, gondoljunk csak például Bacon lázadására) és Franciaország (amely 1789 óta hasznosan idióta tagja a pokoli hármasszövetségnek) -, olyan lázadó angyalok, akik Bibliát forgatnak. Ez a bűnös civilizáció felelős a tudományosan megtervezett rendbontásokért, lázadásokért és olyan parádés napirendi pontokat dolgoz ki, amelyek az embereket megosztják, lelküket felaprózzák, majd megsemmisítik.

A szociáldemokrata utópia szajkózása abszurd: *az a 300 leggazdagabb amerikai oligarcha beszél humanitárius viselkedésről és világbékéről, akiknek vagyona 2300 milliárd dollár és akik az emberek lelkével a legcsekélyebb mértékben sem foglalkoznak.* A világot fenekestől felfordítani, megosztani és bankautomatákat gyártani, ez az egyetlen programjuk.

Ez az egész, ami zajlik, Hamletbe illő zakkant színjáték.

Gustav Flaubert a Salammbó c. könyvében, írt az oligarchikus világról és a keleti civilizációról. Leírja, hogy a nyugat mennyire a pénz megszállottja, hogyan képes manipulálni az embereket degenerált, mocskos tervének végrehajtásához. Leginkább Karthágóhoz hasonlítható ez a trend, ahol a vallás rendszeresen szedte emberi áldozatait, különösen a gyermekeket kínozták kifinomult kegyetlenséggel. Napjainkban a gyermekek éppen ilyen gyötrelmeknek vannak kitéve, gyakran pusztán árut jelentenek az interneten. **A mai nyugati mocskos civilizáció felülmúlja az ókori Róma züllött társadalmát, amelybe beletartozik a mai Róma és Vatikán is.**

Flaubert azt mondta, **Karthágóban a pénz az úr, ahol az oligarchák szabad kezet kapnak a hatalomhoz és a közvélemény megvásárlásához, ennek következménye a kaotikus**

politika.

Oroszország mindezt tapasztalhatta már Jelcin idején, de ugyanez mondható el a globalizáció, mint az új világrend alapítói, a francia Sárközyról és az amerikai Bushról is.

A II. világháború után felépített Bilderberg Európa Amerika autokrata vezetését követte, a Rousseau-féle menetrend azonban értelemszerűen nem volt képes megőrizni a szociális, kulturális és nem utolsósorban a lelki, de még a demográfiai örökségeket sem.

A szemlélet igazán a 90-es évekre bontakozott ki, ma pedig azt tapasztalhatjuk, hogy a vezető német és francia politikusok köpnek saját zászlóikra. Merkel a legutóbbi választási győzelmével végképp hátat fordított a német zászlónak, emellett meg kell említeni, hogy választóinak átlagos életkora 60 év. Itt lenne az ideje, hogy a kiöregedett választók tartózkodjanak a szavazástól.

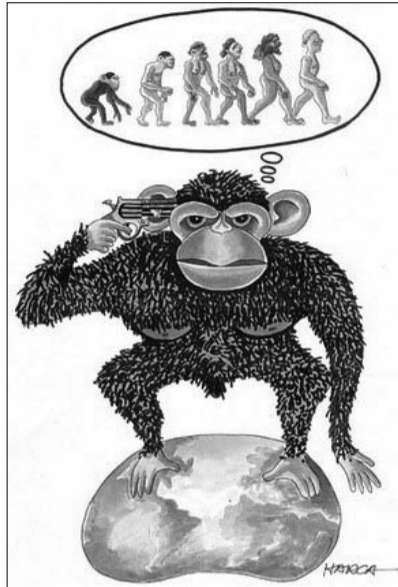
Vlagyimir Putyin kifejezésénél maradva, az euro-atlanti erők baljós szerepe már Lovcraft rémálmaiban is szerepelt. A múltban, őseink féltek a nagy óceán hullámzásának irányától, de ez semmi rosszat nem jelent. Jean Parvulesco könyvében beszámolt Putyin hihetetlen példamutató szerepéről és egyben rámutat: mostantól az európaiaknak semmi köze Ázsia ősi hagyományaihoz.

Vlagyimir Putyin kifejtette még az euro-atlanti erők sötét mítosza szerint, a háborgó Földközi-tengeren erőszakos szélnek kitétt hajó pusztulását, megemlítette Atlantisz eltűnését, de kitért a Platon által leírt degenerált áltudományra is.

Putyinnak nagy kihívással kell szembenéznie: ugyanis valóban léteznek a tengerben szörnyek, de úgy tűnik, ő nagyon is tudja, kik foglalkoznak velük.

2013. október 17.

Forrás: pravda – magyartudat.com

Bogár László

KAMUkrajna

A már eddig is éppen elég sokat szenvedett „kamu” ország újabb „kamu” forradalmának megpróbáltatásával néz szembe. Egyébként hogy miért is tipikusan „kamu” ország Ukrajna, az már a nevéből is adódik. Az „ukraina” kifejezés ugyanis szó szerinti fordításban azt jelenti „határnál”. A mindenkor nagy Orosz Birodalomnak a határőrvédékéről, és ráadásul a legkényesebb nyugati határáról van szó.

Igaz, a történelmi érem másik oldala, hogy Kijev, a Kijevi Rusz, minden oroszok történelmi szakrális talapzata, a keleti szlávok első önálló államalakulata. Kijev nélkül tehát nincs birodalom, ám birodalom nélkül nincs Ukrajna, hisz, mint az ország neve is mutatja, csak a birodalom részeként értelmezhető a történelmi mélyidentitás. A Nyugat minden korokban a nagyorosz identitás legkényesebb eleme, legfőbb kihívása. A birodalmi eliteken belüli legfőbb „tektonikai” törésvonal mindig is a „západnyikok”, vagyis a nyugatosodást a „fejlődés” egyetlen lehetséges értelmezési keretként értelmezők és azt ezt elvetők között húzódik, s ez ma sincs más-ként.

A most felszínre törő konfliktusok tisztázását azonban lényegében kizárni látszik az, hogy a Nyugat birodalma, vagy a „Kelet” birodalma (vagyis a mai Oroszország) közti választás mindkét oldalon egyaránt hamis elbeszélési módokra épül, a mai ukrán társadalomnak tehát egy hamis identitásértelmezési keretet felkínáló Nyugat és Oroszország között kellene választania. Az elmúlt évszázadok során a Nyugat stratégiáját az határozta meg, hogy az Orosz Birodalom (és benne Ukrajna) egyetlen hatalmas erőforrás „tartály”, végtelen „külszíni fejtéssel letermelhető mezője” a nyersanyagok, munkaerőnek és fogyasztóerőnek. Napóleontól Hitleren át a Nyugat birodalmát most megtestesítő Európai Unióig a helyzet nem sokat változott.

A Nyugat fő dilemmája már a 19. század végén is az volt, hogy miként lehetne az Orosz Birodalom gigantikus, zárt, szakrális paraszti társadalmát a nyugati kapi-

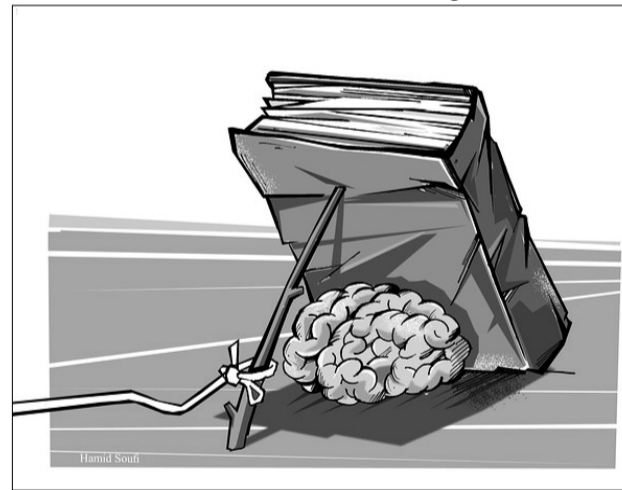
talizmus számára „emészthetővé” tenni, vagyis igen rövid idő alatt „legyártani” belőle a munkaerő és fogyasztóerő „állatok” hatalmas csordáit. És mivel erre a dúsan tenyésző, szélsőségesen destruktív csoportok közül a bolsevikok látszottak a legalkalmasabbnak, így bőkezűen támogatta őket – és ezzel a birodalom brutális széttroncsolását.

Hogy a zárt, szakrális paraszti társadalom hogyan vált valóban igen rövid idő alatt a nagyipari technostruktúrák „biomasszájává” Sztálin kommunizmusnak nevezett politikai kapitalizmusában, és ez milyen következményekkel jár, azt az ukránok a „holodomornak” nevezett iszonyú népirtás nyomán, a saját bőrükön éreztették. A Nyugat először Hitlert próbálta Kelet felé terelni, és a sztálini birodalom „előemésztett” Oroszországát így birtokba venni, majd amikor ez nem sikerült, Sztálinnal szövetségben semmisítette meg a számára már „irányíthatatlanná” vált Hitlert.

S máig is tabu, hogy Ukrajna Hitlert „felszabadítóként” ünnepelte, de aztán Hitlertől és a bosszút álló Sztálintól is a Nyugat cinikus asszisztenciája mellett szenvedte el az újabb iszonyú csapásokat. A Nyugat persze látszólag most más, és Ukrajna is most már huszonkét éve „független” ország, a színpadi díszletek alapján „nyugatis demokrácia”. Ám, hogy ez a nyugatis demokrácia és függetlenség mit jelent, az talán Ukrajna demográfiai adatai tükrözik a legjobban. 1990-ben Ukrajna népessége még több mint ötvenhárommillió és, ha csekély mértékben is, de kb. 27 ezer fővel nő. Ám a születésszám szabadesésében évi hétszázazerről négyszázazerre csökkent, míg a halálozások száma 670 ezerről 800 ezerre nőtt. Így egyetlen évtized alatt kétmillió fővel esett az ország népessége, az elmúlt huszonhárom év során pedig több mint hétmillióval. Csak az abortuszok száma meghaladta a harmincmilliót. A

férfiak születéskor várható élettartama előbb 64 évről 61 évre csökkent, és most is csak 62 év körül van, szemben a 82 év körül járó gazdag nyugati országokéval.

Talán így érthetőbb, hogy az ukránok számára mindez nem igazán fokozta a függetlenség, a nyugatis demokrácia és piacgazdaság iránti lelkesedést. Mindebből persze aligha következik, hogy a mostani orosz „birodalomba” való visszatérés történelmileg biztatóbb stratégia volna. Oroszország eddig is és ezután is főként abban lesz érdekelt, hogy Ukrajna egész társadalmi-gazdasági rendszerének, szerkezetének a „birodalomtól” való egyoldalú függése ne csökkenjen, hanem inkább növekedjen. Ukrajna egyre sú-

lyosabb gazdasági helyzete éppen annak tudható be, hogy az egymást követő Nyugat-barát, és Kelet-barát rezsimok és azok elitjei – gátlástalan cinizmussal – leginkább kollaboránsi pozíciójuk javításában mutattak érdekeltséget. Az ország gazdasági teljesítménye összességében alig haladja meg a huszonöt évvel ezelőttit, a reálbérek a hetvenes évek végének szintjén állnak. Az „elitek” nem szolgálták, szolgálják, hanem inkább kiszolgáltatják a felelősségükre bízott ország népét. Így az egyre élesebb, és újra polgárháborúval fenyegető helyzet – akárhogy is nézzük – egyelőre nemigen kínál emberséges kiutat.

Az Európai Unió és főként az IMF átlátszó farizeus édesgetése és az Ukrajna nevű erőforrástartály gátlástalan kifosztására törekvő nyilvánvaló stratégiája legfeljebb azt ígéri, hogy a keleti birodalom nyugati határvédéke helyett a nyugati birodalom keleti határvédékeként aknázzák ki a jobb sorsra érdemes „kamu” ország erőforrásait. És ez, lássuk be, aligha vonzó jövőképe.

2013. december 10. - Magyar Hírlap